

SOBEM'DE ACI BİBERİN TATLI HİKÂYESİ

Değerli dostum, emekli Milli Eğitim Müdür Yardımcısı ve halen MESOB Genel Koordinatörü olarak görev yapan Mustafa Pala ve değerli Öğrencim Dr. Fahrettin Er ile birlikte 2005 yılında, dar gelirlili aile çocukları için “ LALELER SOLMASIN- EĞİTİMDE FIRSAT EŞİTLİĞİ” adıyla “Yerel Yönetimler Dershanesi Projesini” hazırladık. Hazırladığımız bu projeyi, zamanın TBMM Başkanı ve halen Başbakan Yardımcımız olarak görev yapan Sayın Bülent Arınç’a, takdim etme fırsatım oldu. İlgilerini çeken bu projeyi Manisa Belediye Başkanımız Sayın Bülent Kar’a önerdiler. Sayın Kar’ın direktifleriyle Manisa Belediyesinin sosyal hizmet projeleri kapsamında, Manisa Belediyesi Eğitim Merkezinin kurucu müdürlüğünde görevlendirildim. Kurduğumuz bu dersane iki yılda, ÖSS de %80, SBS de %72 başarıya ulaştı. Yerel seçimlerden sonra Manisa Belediyesi yönetimini kazanan yeni yönetimin başı Cengiz Ergün ve ekibi; “halka, önceki yönetimi hatırlatıyorsun” iddiasıyla görevime son verdi: Akabinde Soma, Akhisar ve Turgutlu belediyelerinden davet aldım. İlk daveti yapan Soma Belediye Başkanı Sayın Hasan Ergene’nin ricasını kırmayarak, Manisa Belediyesinde kurduğum eğitim merkezinin benzeri olan Soma Belediyesi Eğitim Merkezi (SOBEM) Dershanesi’ni Sayın Başkanımızın Soma garajının karşısında inşa ettirdiği, ikiz kuleler olarak anılan ve Soma’nın en güzel binasında faaliyete geçirdim. Kuruluş aşamasında her gün, bu aralar haftada üç veya dört gün, Manisa-Soma arasında günde 200 km yolu trenle gidip geliyorum. Benim bu çırpınışlarımı gören eşim, sabahın erkence evden çıkarken; “Neden kendini bu kadar yoruyorsun? Allah’a şükür hiçbir sıkıntımız yok yeter artık” diye serzenişte bulunuyor. Eşim gibi çocuklarım ve dostlarım da olayı benim açımdan değerlendiriyorlar;”Yeter artık biraz da kendine zaman ayır! Soma neresi, Manisa neresi, senin yaşın kaldırır mı bu kadar yolu ?” diyorlar. Hoca Nasrettin’in tabiriyle onlar da haklı ben de haklıyım, herkes haklı! Hayatı ben merkezli olarak değerlendirirsek; çok şükür, Allah, bana her şeyi fazlasıyla lütfetti. Çoluk çocuk ne olacak? Diye bir endişem yok. Herkesin işi, aşu var. Oğlum Beyin Cerrahi, damadım bir devlet hastanesinin baştabibi... Bu durumda daha çok şükreden bir kul olmam gerekmez mi? İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olanı değil mi? Can tende kaldığı, sağlığını elverdiği müddetçe, insanlara hizmet etmeye çalışıyorum ve karşılığında acıyı bal eyleyen güzellikler yaşıyorum. Yaşadığım bu güzelliklerden birini; ”Acı Biber” hikâyesini paylaşmak isterim.

Manisa Belediyesi Eğitim Merkezini kurduğumuzda, fakir ve muhtaç öğrencilerden ve ailelerinden gördüğüm ilgiyi kelimelerle anlatamam. Şimdi aynı duyguları misliye Soma’da yaşıyorum. Dershanenin karşısında daha durakta dolmuştan iner inmez bütün öğrenciler sanki yolunu gözlüyor, kimisi elimden çantamı alır, kimi şemsiyemi veya paltomu, elimi öperler. Gözlerindeki ışıltıyı kelimelerle anlatamam.

Soma’ya gelip gitmem nedeniyle evimin pazar ihtiyacını Manisa’dan karşılayamaz olunca, Cumartesi günleri Soma’nın istasyon semtinde kurulan pazardan karşılamaya başladım. Yemeklerde acı biberi çok sevdiğim için pazar alışverişine acı biberle başlarım. Soma pazarında, karşıma çıkan ilk sebze tezgâhının önünde durdum ve satıcıyla aramızda; “biberlerin acı mı?” Pazarcı:- “acı”. - Acı diyorsunuz ama hep tatlı çıkıyor, Pazarcı:- “ Hocam bunlar Arnavut biberi, al götür, bir tane tatlı çıkarsa gelecek hafta gel parasını iade edeyim, bundan acısı olamaz” şeklinde konuşma geçti ve ben ihtiyacım olan biberi aldım. Ertesi hafta SOBEM öğrencilerimizden Eda Gedik sıkılarak utangaç bir tavırla odama geldi. Eda, Ayşe Temizel İlköğretimokulu son sınıfta okuyor ve dershanemizde de SBS sınavına hazırlanıyordu.- İzin isteyecek diye düşündüm. İzin konusunda dershanenin çok sıkı bir kuralı var. Dönem içinde 5 gün devamsızlığı olan öğrencinin kaydını siliyoruz. Hemen yerine yedekteki öğrencinin kaydını yapıyoruz”- Eda buyur, izin mi isteyeceksin yoksa bir sıkıntın

mı var?- Eda “ Hayır hocam” dedi. — Peki, ne söyleyeceksin? - Hocam geçen hafta sizi pazarda gördüm ve pazarcıya acı biberi çok sevdiğinizi acısız yemek yemediğinizi söylediğinizi duydum. Eve gittim anneme ben müdürümüzü çok seviyorum, acı bibersiz yelmek yemezmiş, Anne kuruttuğun acı biberlerden hocama götürebilir miyim” dedim. “Annem de; tabi kızım dedi ve bana kuruttuğu acı biberlerden verdi. Onları getirdim çantamda ayıp olmazsa alır mısınız? Demez mi? Oturduğum yerde adeta dona kaldım. Gözlerinin derinliklerine baktım ışıltılı parlayan gözlerinde yalvaran bir ifade var. “Memnuniyetle, zahmet etmişsin. Sana ve annene çok teşekkür ederim, Bana baklava getirsen bu kadar hora geçmezdi. Beni çok sevindirdin” dediğimde; Eda’nın sevincini görmeliydiniz...

Şimdi; hala mı çalışıyorsun diyen eşime ve dostlarıma, işte bu acı biber hikâyesini anlatıyorum...

Bağdat’ın ünlü medrese öğretmenlerinden İmam-ı Gazali, bir gün sokakta yürürken karşıdan gelen bir öğrencisiyle selamlaşır. O arada evlerinin önünde oturan iki yaşlı kadından biri diğerini dirseğiyle uyarır. “Bu giden bir öğretmendir” der. Diğer yaşlı kadın; “Nereden biliyorsun” diye sorar,- “selam alışından bildim” diye cevaplar. Anlatılması zor anlaşılması kolay olan sevgi bağının en kuvvetlisi her halde sadece öğretmenle öğrencisi arasında olur. Çünkü sevgi saygıdan doğar ve saygıyı öğretmenler öğretir.

Sevgi mesleği olan öğretmenliği özümsemiş eğitimciler, acı biber hikâyesinin taşıdığı balı misliyle yudumladılar. Öğretmenliği özümseyemeyenler, bu acıdan bir gram bal çıkaramazlar.

Ben öğretmenliği sevdim, öğretmenlik beni sevdi ve Allah 41 yıldır sınıfsız ve öğrencisiz bırakmadı, binlerce şükür... Herkesin sevdiğiyle beraber olması dileğimdir.